

Елин Пелин

Заек

Нане Стоичко със съпругата си е спрял колата на сред улицата и продава дренки. Янко Шутия, без яка, по чехли, с метнато на гърба кожено палто, се е хванал за ритлата и надничка в колата. Рано е, хората току-що са тръгнали на работа. Па и студеничко е, та стрина Стоичковица се гуши в кожухчето си и току пъха ръце в пазухата си.

– Как е по вас, нане Стоичко? – пита Шутия.

– Все харно – от сиромашия нищо повече няма.

– Лов имате ли, имате ли?

– Па има, намира се.

– Зайци?

– И зайци има... От оня ден се шураха татъка ловци, ама не знам удариха ли.

– Няма, нане Стоичко, няма. И аз се шурах, и други се шураха, ама няма.

– А бе оно има, ама сака да го намери човек.

– Знаеш ли ти, че съм обиколил цялата околност, откак се е открил ловът. Заек не съм видял. По всяка трънка съм заничал, всяка нива съм претарашувал – няма, та няма!

– Оно има, ама сака да се намери. Я вчера изкарах един във валого.

– Къде, къде? – отвори широко очи Шутия.

– У валого, нали знаеш, горе над дупките.

– Хайде де, че аз там три пъти ходих. Не вярвам да има заек. Ти се шегуваш.

– Какъв интерес имам да се шегувам. Я заеко и за животно го не сметам.

– Море хубаво животно е то, сладко месо има, но ги няма, изстребиха се. За лек вече не се намира. Аз съм ловец, а тая година заек не съм ял, па и не съм виждал.

– Има, има – каза съчувствено нане Стоичко. – И децата бяха изкарвали оня ден у дренако. Оно има, нали ти думам, ама сака да се намери.

Шутия взе да става неспокоен, разсеян, па току се откачи от ритлата и бързо си отиде в къщи.

– Голям зайчар е – каза нане Стоичко на съпругата си и се усмихна. Шутия се облече бързо и отиде на дюкяна. Той държеше малка бакалничка в съседната улица. Момчето беше отворило, почистило и се разпращаше с някаква мющерийка. Шутия надникна в дюкяна.

– Ти стой тука, аз имам работа из града – каза той на момчето и изчезна. Шутия отиде право в кафене „Ловджийска среща“. Там вече седяха на една маса стари познати. Всички се оплакваха. Тоз ходил там –

нищо не ударил. Онзи ходил другаде – също.

– Няма лов, изтреби се вече. Зайците бог да ги прости. Ще им забравим вкусното месо... Унищожение всеобщо. На масата беше и Дракона, с когото Шутия ходеше заедно на лов. Шутия го повика настрана и каза шепнешком:

– Драконе, готви се за утре. Ама да не си обадил някому.

– Няма де.

– Знаеш ли? Видях нане Стоичко. Вчера изкарал пет-шест заека в тяхното землище. Каза ми и мястото. Ти за утре готов ли си?

– Готов, готов – оживи се Дракона.

– Ще тръгнем рано, в четири часа сутринта. Да стигнем на мястото по роса. Отчаял бях се, казвам ти, ама сега сигур ще се яде заек. Само – тайна. Не казвай никому, моля ти се. До довечера аз пак ще ти се обадя. Шутия изчезна възбуден, а Дракона седна неспокоен при другите. Мислите му хванаха гората. Утре ще бъде каквото ще бъде.

– Какво, бе Драконе, какво така се замисли? – попита го някой.

– Няма нищо бе, няма нищо.

– Сигур Шутия е напипал някъде зайци. Пак ще те влачи за тоя, шо духа. Не се води по неговия ум, да си късаш цървулите.

Дракона стана да си ходи. Като излизаше от вратата, той се обърна към Петко Куция:

– Петко бе, я ела да ти кажа нещо по оная работа, гдето говорихме.

Петко погледна малко изненадан и стана.

– Каква работа? – попита той.

– Слушай, заеми ми утре някой и друг патрон за зайци.

– Хайде де, пак си ги надушил някъде. Ще дам, ама ще обадиш къде ще ходиш.

– Ама между нас да си остане.

– Добре де, нали ме знаеш!

– Нане Стоичко обадил на Шутия, че в тяхното землище, къде Дре-нако, вчера изкарал десетина-петнайсе: заека.

– Десетина-петнайсе?

– Вярно ти казвам...

– Добре де, ще ти пратя патрони в къщи – каза Петко, като се прес-тори съвсем равнодушен. Но всъщност ловджийската му душа се раз-вълнува, като че а нея нахлуха сто заека.

– Ама тайна, моля ти се – каза Дракона. – Не обаждай на никого. Драконът си отиде. Петко Куция постоя на вратата, повъртя се, па бързо се упъти надолу по улицата.

Скоро той се намери в железарската работилница на Атанас Вълка.

– Слушай, Атанасе, хайде, готви се. Утре в три часа сутринта ще те вода на зайци.

Атанас наостри уши.

– Къде, къде?

– Ела с мене, па не питай.

– Добре, съгласен съм. Имам работа, ама зарязвам всичко, че ми е изгоряла душата за заек.

– Слушай, Атанасе, ама да не си казал някому. Да мълчиш, чу ли!

– Бъди спокоен. Против интереса си няма да ида, ама кажи ми къде.

– Нане Стоичко казал на Шутия, че вчера в тяхното землище у Дренака изкарал двайсе-трийсе зайци.

– Хайде де...

– Вярно ти казвам. Той само на мене обади... На другия ден в землището на нане Стоичковото село, в местността Дренако, точно в зори, когато още не беше се вдигнала росата, затарашуваха из храсталаците петдесет гончета и сто и двадесет ловци словом зачакаха по пътечките и полянките с насочени и запънати пушки.

КРАЙ

© 1936 Елин Пелин

Набиране: Георги Величков
Източник: Словото

Публикация:

Елин Пелин. „Събрани съчинения в шест тома“, Том трети; „Български писател“, С. 1977. Под редакцията на Тодор Боров, Кръстьо Генов и Пеньо Русев.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5396>]